

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **B. M.**, narozen X
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
trvale bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2025, č. j. CPR-2494-3/ČJ-2025-930310-V240

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

Ústeckého kraje ze dne 13. 12. 2024, č. j. KRPÚ-217795-27/ČJ-2024-040022-SV-MO, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „definované území“) v délce 6 měsíců s tím, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na definované území, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z definovaného území. Doba k vycestování byla stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předeslal, že mu bylo ukončeno lotyšské pobytové oprávnění, kdy protiprávní stav, kterého se měl žalobce v České republice dopustit (neoprávněný pobyt) trval pouze 11 dní.
3. Žalobce namítl, že ačkoliv je správní vyhoštění toliko opatřením, a nikoliv sankcí či trestem, tak nelze opomíjet jeho represivní charakter. Dle žalobce není pro účely posouzení důvodů pro uložení správního vyhoštění bez významu posouzení subjektivní stránky vytýkaného protiprávního jednání. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se přiměřenost rozhodnutí odvíjí od závažnosti protiprávního jednání, pročez dle žalobce z logiky věci se závažnost protiprávnosti odvíjí právě od úmyslu žalobce. V posuzované věci žalobce nevěděl o svém neoprávněném pobytu, který byl navíc ryze epizodního charakteru v řádu několika dnů. Dle žalobce proto bylo vhodné a přiměřené, aby vůči němu bylo postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců, namísto uložení správního vyhoštění. Žalobce považuje správní vyhoštění za nepřiměřeně přísné a nereflektující skutečnost, že se jedná o jeho historicky první pochybení, ke kterému se doznal a vedle příslibu řádného vycestování do domovského státu vzorně spolupracoval se správním orgánem a napomáhal k objasnění skutečného stavu věci.
4. Dle žalobce se napadané rozhodnutí nezaobírá otázkou subjektivní stránky posuzovaného protiprávního jednání a zcela opomíjí obhajobu žalobce, který je připraven z území České republiky vycestovat. Proto je dle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na půl roku, což v kontextu několika dnů neoprávněného pobytu, je dle žalobce nepřiměřeně přísným postupem, kdy navíc správní vyhoštění dopadá na území celé Evropské unie.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v něm byly řádně vypořádány všechny odvolací námitky žalobce, přičemž byla dostatečným způsobem vypořádána i otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 12. 12. 2024 kontrolován policií při pobytové kontrole na ubytovně Zámecký park, Mostecká 2050, Litvínov, přičemž předložil platný cestovní pas Republiky Uzbekistán č. X, s vyznačeným otiskem vstupního přechodového razítka ze dne 15. 11. 2024 na hraničním přechodu Riga, a pobytovou kartu vydanou Lotyšskou republikou č. X s platností pobytu do 24. 9. 2025, kdy dle informací zjištěných žalovaným bylo zmíněné povolení k pobytu neplatné. Z vyjádření lotyšské strany následně vyplynulo, že žalobce nemá na území Lotyšské republiky platný pobyt od 2. 12. 2024. Na základě zjištěných skutečností bylo se žalobcem dne 13. 12. 2024 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jež vyústilo ve vydání prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění, které následně potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím.
10. Soud shledal, že žalobce uplatnil v žalobě prakticky jedinou žalobní námitku, a to nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na subjektivní stránku vytýkaného protiprávního jednání, kdy žalobce zdůraznil, že se jednalo o neoprávněný pobyt v řádu dnů, přičemž nevěděl o ukončení svého pobytového oprávnění v Lotyšské republice a byl připraven vycestovat z České republiky.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
13. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

14. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečně nebezpečí.*“
15. Soud shledal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s obdobnou odvolací námitkou, jakou nyní uplatňuje žalobce v žalobě. Žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí upozornil, že žalobce si mohl a měl být vědom skutečnosti, že v Lotyšské republice bude jeho pobyt ukončen, když měl povolen pobyt za účelem zaměstnání, které však opustil bez řádného ukončení z důvodu špatných pracovních podmínek. Dále žalovaný poznamenal, že pokud nebyl žalobce spokojen s pracovními podmínkami v zaměstnání, měl si hledat novou práci, ale v Lotyšské republice, kde mu byl povolen pobyt, případně toto řešit s příslušnými tamními úřady, a nikoliv se sebrat a odcestovat za prací do České republiky. V jednání žalobce žalovaný shledal zneužití vydaného povolení k pobytu jiným členským státem, neboť toto ho neopravňovalo k tomu, aby na území České republiky vykonával jakoukoli výdělečnou činnost. Soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Rovněž soud souhlasí se žalovaným (strana 4 napadeného rozhodnutí), že samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat definovaných v § 119 zákona o pobytu cizinců, k němuž v případě žalobce prokazatelně došlo), není jakkoliv podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání.
17. Soud dále konstatuje, že žalobcem zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu, nevědomost o ukončení lotyšského pobytového oprávnění, první žalobcovo porušení právních předpisů na území České republiky) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již prvostupňový správní orgán na straně 6 rozhodnutí o vyhoštění vzal všechny výše uvedené (žalobcem zdůrazňované) skutečnosti v úvahu, přičemž stanovil dobu vyhoštění na 6 měsíců, ačkoli jinak dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přicházelo v úvahu správní vyhoštění na dobu až 5 let. Dle soudu tedy správní orgány zohlednily subjektivní stránku protiprávního jednání žalobce ve svém rozhodnutí.
18. K žalobní námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřeně přísným postupem, když s ohledem na situaci žalobce bylo v jeho případě vhodné a přiměřené namísto rozhodnutí o správním vyhoštění uložit žalobci povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že přiměřeností rozhodnutí se zabýval již prvostupňový správní orgán na straně 5 svého rozhodnutí, kde posuzoval situaci žalobce se závěrem, že žalobce nemá v České republice žádné příbuzné ani jiné vazby či závazky, přičemž nebude rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřeně zasahovat do jeho soukromého a rodinného života. Závěry prvostupňového orgánu posléze aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy na straně 5 dále uvedl, že v případě žalobce má za to, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem převyšuje zájem státu na dodržování svých právních předpisů, před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem žalobce, kdy „s odkazem na ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

délku doby, po kterou mu není umožněn vstup na území států Evropské unie a smluvních států, není vydání napadeného rozhodnutí, nepřiměřené. V takovém případě pak není dán ani zákonný důvod pro postup dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., neboť vydání správního vyhoštění v případě účastníka řízení nebylo shledáno za nepřiměřené. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že jeho záměrem je vycestovat do domovského státu, neboť účastník řízení je povinen vycestovat, protože není oprávněn pobývat na území států Evropské unie a smluvních států.“ Soud souhlasí s citovaným názorem žalovaného ohledně přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Smyslem postihu správním vyhoštěním je ukončení pobytu cizince na území, který není v souladu s platnou právní úpravou a je tudíž neoprávněný. Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt uložit správní vyhoštění. V případě žalobce by teoreticky přicházelo v úvahu použití § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť zmíněné ustanovení umožňuje uložit povinnost opustit území členských států Evropské unie (a dalších vyjmenovaných států) „cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“ Jelikož v posuzované věci správní orgány správně shledaly naplnění skutkové podstaty vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a zároveň správně shledaly přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nebyly dány důvody pro aplikaci ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.

19. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. dubna 2025

JUDr. Jiří Derfl, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.